

pedraforca

agrupació excursionista

Butlletí número 484; octubre - novembre - desembre 2017

58è pessebre A.E.Pedraforca

Creació de l'Antoni Alcalà

Foto portada: Cova Canaletes, Galeria del Monolit (Jordi Roca Monmany)

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA PEDRAFORCA

Sant Sever n. 2, 1er
08002 Barcelona
T. 93 302 62 53
www.aepedraforca.cat
aepedraforca@gmail.com
facebook.com/pedraforca

JUNTA DIRECTIVA

President: Pau Manzanal
Secretari: Sergi Font
Tresorer: Josep A. Morlans
Pres. secció espeleologia:
Jordi Roca
Pres. secció esquí:
Sergi Font
Vocals:
Antoni Alcalà (muntanya)
Juli Arrufat (sortides dimecres)
Jordi Roca (local social)
Coordinador activitats:
Sergi Font

COORDINACIÓ I REDACCIÓ BUTLLETÍ

Pau Manzanal
Conxita Sauret

ADMINISTRACIÓ I WEB

Anna Huguet

Publicació sense finalitat lucrativa
Dipòsit legal: B18425-1961
Núm tirada: 325 exemplars

Nostàlgia

Possiblement aquest Butlletí serà el darrer editat per l'Agrupació Excursionista Pedraforca, i per tant és motiu per mi d'una certa nostàlgia, però mirant el futur amb optimisme, ja que ens estem adaptant als canvis que s'estan produint.

Això vol dir que ens continuarem trobant, però serà amb un nou fòrum i amb un Butlletí que serà fet conjuntament amb les tres Entitats que finalment ens fusionem.

Tal com vàrem aprovar en l'Assemblea General Ordinària del febrer del 2017.

D'acord amb el previst s'estan fent els passos definitius per la integració del Pedraforca, el Pirenaic i el CIMA en una nova entitat, i el Butlletí és conseqüència de la nova situació, esperem i desitgem que tots ens hi trobarem representats amb més aportacions dels socis i amb més continguts.

L'altra novetat important resultant de la integració d'entitats és que ens canviarem de seu, en principi provisionalment, a la planta baixa del Pirenaic (carrer Duran i Bas, 16), la intenció és aconseguir més endavant un local més adequat per les tres entitats. Per tant a partir del gener de l'any vinent ens trobarem com cada dijous al local indicat, no obstant podeu contactar amb el Pedra al telèfon i la web de sempre, i al correu aepedraforca@gmail.com

El pis del carrer de sant Sever s'ha posat a la venda i romandrà tancat.

La situació, condicions i què fer després de l'operació es decidirà en una Assemblea Extraordinària. Igualment amb el material, biblioteca, trofeus, etc. que actualment tenim en el pis del carrer Sant Sever no 2.

La junta actual es va fer càrrec de l'AEP el 6 de març del 2014, amb el compromís d'analitzar, en un termini curt, la situació plantejada per la no continuïtat de la junta anterior i trobar solucions a la crisi del club.

Han passat quasi 4 anys i la solució acceptada per tothom va ser fusionar-nos amb altres clubs per reduir els costos i augmentar la massa social. Això és el que hem fet, encara que ens hauria agradat que no hagués arribat aquesta situació, però els temps canvien i els costums també.

Els espais comunitaris són cada cop més absents, alhora que sentim nostàlgia, per les magnituds de l'espai globalitzat.

Us esperem en la propera Assemblea General Ordinària que es farà en el primer trimestre de l'any vinent, i que ja us informarem pròximament.

La Junta

OBITUARI

El 4 d'octubre ens va deixar el nostre soci i amic **Josep Maria Silva** a l'edat de 97 anys.

Acompanyem en el sentiment al seu fill Roger i a la família.

El passat 4 de novembre va morir el **Sr. Font**, pare del Sergi Font Coll. Acompanyem en el sentiment al Sergi, la Rosa, els nens i a la família.

El 6 de novembre ens va deixar el **Sr. Broto** el pare del nostre soci Josep Maria Broto Amat.

Donem el nostre condol al Pep, els nens i a la seva família.

Al novembre va ser la defunció de la **Sra. Amor**, mare de la nostra sòcia Emília Sánchez i sogra del també soci Josep A. Morlans.

Transmetem el nostre més sentit condol a la família.

El 28 de novembre ens va deixar la nostra sòcia i amiga **Cecilia Garcia Molero**, la Ceci pels amics, a l'edat de 82 anys.

Transmetem la nostra condolença al seu marit Albert Maria Renedo i a la família.

La Grossa 2017

La participació juga amb els números:

00900, 03170, 03171, 03172, 03173, 03174, 50499, 52802, 56863, 76067.

En Memòria de Josep Silva

(23/05/1920 – 04/10/2017)

Fa pocs dies que l'amic Pau Manzanal, President de l'Agrupació Excursionista Pedraforca, «El Pedra», hem demanava un escrit sobre el meu pare, el Josep Silva, i les seves vivències a la muntanya i al club per a publicar-lo al proper butlletí.

No m'imaginava haver d'escriure aquestes línies sense la companyia del meu pare explicant-me les seves vivències i anècdotes.

El meu pare va ser un gran alpinista i escalador que va fer de la muntanya la seva vida, i que del relat de la seva vida entenem la seva fortalesa que l'ha fet arribar fins als 97 anys.

Ell precisament és fill de Badalona i va començar el contacte amb la muntanya en aquests turons de Badalona que ens envolten i per això l'hem volgut acomiadar des d'aquí.

Es va quedar orfe de mare als 11 anys i de seguida va venir la guerra civil on va combatre des dels 17 anys amb l'exèrcit de la República. Ferit de guerra, va estar a punt de perdre la cama i la vida.

D'aquella etapa la família n'hem escoltat moltes de les seves batalles i sempre hem admirat l'audàcia d'aquells nens que van haver de lluitar i morir defenent llibertats i drets que encara avui estem reivindicant.

Va ser presoner de guerra i quan aquesta va acabar, el van obligar a fer el servei militar fins als 25 anys. En aquest període va perdre el seu pare.

Un cop curada la cama va començar a conèixer companys amb la mateixa afició per l'excursionisme i la muntanya. En aquell moment es va fer soci del Pedra i va començar a fer la seva llarga llista d'ascensions al Pirineu a pesar de les precarietats de la postguerra i de les dificultats per accedir al Pirineu, a base de falsificació de salconduïts, d'anar d'estranguis en els trens cap a Puigcerdà i la

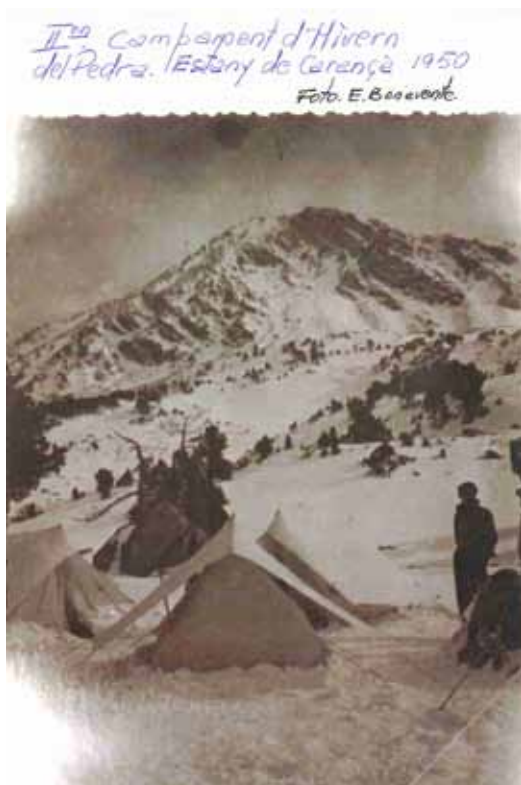
Molina i de passar molta gana. Haig de dir que el meu pare ha estat el primer alpinista que ha fet els 161 cims de més de 3.000 m del Pirineu.

Són memorables les anècdotes al Refugi de la Molina que van marcar una època plena d'activitats per l'Agrupació Excursionista Pedraforca, en què tots aquests joves van trobar en l'associacionisme i la muntanya l'esbarjo i les amistats tan necessàries per a oblidar les precarietats de la postguerra.

Amb la pràctica esportiva a la muntanya, començà a compaginar el Pedra i el Grup d'Alta Muntanya del Club Muntanyenc Barcelones. Començà a escalar a Montserrat com a entrenament per a les grans ascensions del Pirineu, com la primera nacional a la cara nord del Caperán de Sesques, realitzada amb els germans Salvador i Jordi Pons. Aquest últim, l'estimat «Piripi petit» també anomenat «Silvín», ara és conegut per les seves nombroses ascensions als cims més alts de l'Himàlaia, així com per les pel·lícules i llibres de muntanya que ha publicat. També fa primeres nacionals a L'agulla Jean Santé del Midi d'Ossau i l'aresta NO del Balaitús.

Especial dedicatòria als estimats companys de cordada l'Enric Benavente i el Germà Caixal, amb els que va compartir moltes ascensions al Pirineu així com la pràctica de l'esquí de muntanya a l'hivern. Amb ells i amb els també amics i companys de muntanya Josep Formentí, Paquita Bernat i Albert Escolà va mantenir un vincle de veritable família durant tota la vida.

També és de remarcar l'any 1949 quan es va fer el primer Campament hivernal de Catalunya a l'Estany de Malniu organitzat pel Pedra.

IIes. Camp. Hivern 1950 del Pedra. Pic del Noucreus

Salvador i Jordi Pons. J. Ros E. Benevente
J. Folch. G. Ceixal J. Silve.

Altres companys/es, amics i amigues d'aquesta època són l'Ignasi Capeta, Josep Martí, Ignasi Miró, Torras, Nubiola, Jaume Vendrell, Agustí Ventura, Guillamón, Barberà, Anglada, Sala, la Mari Lòpez, la Maria Giró, la Sari, la Carme Romeu, la Pili Benavente, el Rodri, Lamarca, la Julia, el Juli Arrufat, el Pitu Figueres, etc.

Recordo que quan érem petits i els meus pares es reunien amb els seus amics de muntanya nosaltres paràvem l'orella embadalits per les gestes i aventures que explicaven tota aquesta colla de les muntanyes del Pirineu i alguns d'ells de les muntanyes i indrets de països ben llunyans.

Aquella gran activitat muntanyenca durant els anys 40 i 50 li passà factura en el Couloir de Gaube del Vignemale on ell i el Jordi Prats van intentar

III^{er} Camp. Hivernal Pedra 2 Melniu 5 i 6 Gener 1951

o. Bende

J. Silva

Rosa Abancó

J. Ros

J. Martí

J. Narro

J. Pons

Folch (pejif)

G. Gual

Foto. E. Benavent

fer la primera nacional hivernal però per culpa del mal temps i les baixes temperatures es van veure obligats a fer un bivac a 3.000 m d'altitud que li va comportar congelacions i l'amputació de tots els dits dels peus.

Aquell accident va fer que aturés temporalment l'activitat de muntanya i es fixés en una noia maquíssima que l'anava a veure molt sovint a l'Hospital Clínic on es curava i que es deia Rosa Abancó, la que ben aviat seria el seu gran amor junt amb la muntanya.

En aquesta època de recuperació realitzà amb el Pedraforca un viatge memorable en autocar per Itàlia, sortides de platja, curses de regularitat, campaments, excursions, esquí de muntanya, etc.

Un any més tard de les amputacions dels dits del peu ja va pujar al Mont Blanc per primer cop i aviat es casà amb la Rosa, el seu gran amor, al Monestir de Montserrat.

Als meus pares, acabats de casar, els van començar a dir els «Guapos del Pedra».

Un cop criats els nens, el meu germà Ramon i jo, tornà a reprendre l'activitat de muntanya amb els estimats companys del Pedra (Macià, Gadea, Ros, Tricàs, Valls, Enric García, Fajula, Trigueros, Juli, Valero, Fábregas, etc.) realitzant ascensions als Alps, pujant per segon cop al Mont Blanc (on és memorable la famosa nit del lloro al Refugi de Gutter), Gran Paradiso, Bernina, Jungfrau, Gran Combin, Castor, Polux, Allalin, Dome dels Ecrins, etc. Va fer excursions i campaments amb els Jarque, Maria, Vidal, Coromines, Lao Torres, etc. Va esquiar als Alps amb el Mario i l'estimada Rosa Riverola, que ens ha deixat fa pocs dies, Marià, Conxita, Nuria Figueres, Velilla, Paco Jones, Gloria, Dani, etc. Tots ells bona gent que estimaven la muntanya i que ens han transmès els valors de la fraternitat entre amics a l'entorn d'aquesta estima per la muntanya.

La vida del meu pare, Josep Silva, va ser una llarga travessa plena d'amics i muntanyes. Moltes gràcies a tots els amics i amigues del Pedra que van acompanyar-lo al llarg d'aquesta travessa.

Els «Guapos del Pedra», els meus pares, tornen a estar junts.

Roger Silva Abancó

JOSEP MARIA SILVA
1920-2017

- Alpinista i esquiador
- Soci de l'Agrupació Excursionista Pedraforca
- Membre d'Honor del Grup d'Alta Muntanya Espanyol de la FEDME
- Expresident del Grup d'Alta Muntanya del Club Muntanyenc Barcelonès
- Professor de l'Escola Nacional d'Alta Muntanya
- Primeres Nacionals a vies del Caperán de Sesques, Midi d'Ossau, Balaitús i Vignemale
- Primer alpinista a pujar tots els 3000 del Pirineu

Cova del Toll

Aquest any el GEP celebra el seu 50è aniversari i quina millor manera de fer-ho que anant a una cova.

El diumenge 17 de setembre ens vam reunir socis i exsocs acompanyats de les nostres famílies a la cova del Toll per gaudir del dia i d'una de les nostres passions: l'espeleologia.

Vam visitar la part turística de la cova i el qui va voler va sortir pel meandre de la surgència.

Després d'estar recordant vells temps mentre dinàvem de carmanyola, els 6 presidents del GEP que van poder assistir a la trobada, van bufar les espelmes del pastís del 50è aniversari.

Va ser un dia inoblidable.

Grup Espeleològic Pedraforca

			
Eduard Martín SEPTEMBRE 1924 - GENER 1994	Miquel Nebot GENER 1946 - MAIG 1988	Ricard Gargallo MAIG 1969 - MAIG 1970	
			
Pere Francisco MAIG 1970 - FEBRER 1971 MARÇ 1974 - DESEMBRE 1974	Alfred Montserat FEBRER 1971 - NOVEMBRE 1971 FEBRER 1972 - JUNY 1973	Joan Antoni Ibáñez NOVEMBRE 1971 - FEBRER 1972	Jordi Mor JUNY 1973 - MARÇ 1974

Presidents primera època

Grup Espeleològic Pedraforca

			
Miquel Nebot FEBRER 1982 - JULIOL 1983	Jaume Faunó JULIOL 1983 - MARÇ 1989	Diego Mata MARÇ 1989 - NOVEMBRE 1989	Lluís Faunó NOVEMBRE 1989 - ABRIL 1993
			
Jordi Hoca Monmany ABRIL 1993 - GENER 1997	Iñaki Holanzen GENER 1997 - FEBRER 2001	Oriol Pineda FEBRER 2001 - MARÇ 2007	Ferran Faunó MARÇ 2007 - MARÇ 2010

Presidents segona època

Festa 50è aniversari del GEP

El passat 7 d'octubre es va celebrar el 50è aniversari del GEP amb una festa al local social del Pedra.

Aprofitant l'esdeveniment, es va inaugurar una exposició fotogràfica (podeu passar a veure-la quan vulgueu) i es van projectar un audiovisual i unes diapositives de diferents sortides i trobades del GEP.

Han estat uns mesos intensos de recerca, escaneig, classificació, preparació, organització i muntatge del contingut de l'exposició, l'audiovisual, les diapositives i els pendrive on es van gravar totes les coses i més.

Va ser un retrobament de molta gent que feia temps que no ens veiem. Per acabar la festa vam fer un Pica-Pica i sorteig de material.

La Rabassada Gran Casino-Atraccions, el luxe a Collserola

Anant per la carretera de la Rabassada BP-1417 direcció Sant Cugat del Vallès, en el PQ 6,7 del vessant vallesà ja sobrepassat el camí de Sant Medir i en el Rabassalet, davant de l'avinguda de Can Cortès on hi ha el cartell indicador Can Rectoret –Les Planes, podem observar a tocar el voral uns llenços de paret. Són les ruïnes corresponents a l'accés del CASINO ATRACCIONS LA RABASSADA, un sumptuós i immens complex d'oci desaparegut fa 75 anys, que pren el nom de la serra on s'ubica. Un gran hotel, restaurant, instal·lacions de joc i diverses atraccions d'arquitectura modernista bonica i minuciosa.

Vista general atraccions, casino i a la dreta l'hotel, 1911

Aixecat a principis del s. XX en terrenys forestals de Sant Cugat a 380 m sobre el nivell del mar amb una superfície de 10 hectàrees i bella perspectiva. Veiem avui en aquest esplèndid indret, un paratge boscà amb runes arreu i que en apropar-nos se'ns mostra una orografia modificada per les edificacions que hi hagué, que poc recorden la magnificència pensada per al lleure de la puixant burgesia de Barcelona a principis del segle passat. La denominació Rabassada vol dir coberta de vinya, per extensió de Rabassa: soca de vinya, segons el Nomenclàtor Oficial TMC.

Façana de l'Hotel

Els paisatges vegetals tenen la seva pròpia memòria i la d'aquest bosc natural mediterrani, també. De l'alzinar original perennifoli, dominat per l'alzina amb sotabosc de dos estrats arbustius, un parell de sediments herbacis i abundants plantes enfiladisses, va passar a configurar el bosquerol actual on s'hi troben pins introduïts. Enmig i durant segles amb la propagació de l'agricultura, els boscos foren arrasats i convertits en terres de conreu, arribant així fins a les acaballes del s. XIX quan tota la part meridional de Collserola tornava a ser boscúries d'alzines amb pins, com molts segles abans.

La urbanització dels espais van afavorir l'enjardinament de la finca amb la introducció d'espècies exòtiques com ara castanyers, palmeres, cedres, plataners, que evidencien un llegat ecològic. Passejar aleatòriament per les restes dispersades entre la vegetació, contemplar el bosc espontàniament implantat de nou envoltat de bardisses, provoca un enigmàtic i íntim desassossec. Explorar endemig dels enderrocats amagats, empeny un sentiment de desolació; la presència simultània del present i el passat, es transforma en pensament sobre els canvis i ensems l'enyorança de l'entorn desaparegut.

Visualitzar sentimentalment el que havia estat i les històries viscudes en el GRAN CASINO DE LA RABASSADA és donar-li alè. Fou un ambiciós projecte de curta i accidentada existència, de brevíssims anys de vida en el límit occidental de la Font Groga. Un somni de rics que restà en un efímer miratge del luxe, sofisticació i disbauxa ubicat al bell mig de la muntanya.

La seva existència va íntimament lligada al creixement econòmic de Barcelona i de la pretesa expansió urbanística a les dues cares encara agrícoles de la muntanya del Tibidabo.

La història comença a finals del segle XIX amb els pavellons del Mirador i Restaurant de la Reina, les Torres de les Aigües i de la Societat Columbòfila i l'ermita del Sagrat Cor al cim del Tibidabo, a on es construeix un ramal de carretera que permetia accedir-hi còmodament. Entre el 1901 i 1906 s'inauguren les primeres atraccions i el funicular. S'aixequen l'Observatori Fabra i el Museu de Física Mentora Alsina, a més del tramvia i funicular de Vallvidrera. Aquestes circumstàncies junt amb l'entusiasme en que es vivia i que el joc era tolerat, van motivar la voluntat d'invertir-hi. Va ajudar el que des de 1877 Barcelona restava unida amb Sant Cugat per la carretera de Gràcia a Manresa, que passava pel veïnat de l'Arrabassada i d'aquest sorgeix l'altre nom utilitzat per denominar la carretera.

Primerament, Miquel Montané erigí en l'any 1899 el GRAN HOTEL - RESTAURANT DE LA RABASSADA, antecedent del Casino. Eren dues edificacions paral·leles al vial, d'estil neoclàssic i d'una certa sumptuositat, doncs va encarregar la decoració al reconegut pintor francès Edmond

Lechevallier. Adreçat als amants de l'esbarjo, de la muntanya i de les aigües sulfuroses de la Font de la Rabassada integrada en el conjunt. Disposava de 14 espaioses habitacions, oratori i un còmode restaurant obert al públic. Una orquestrina amenitzava els àpats en diumenges i festius i un servei directe de carruatges acostava la clientela des de Josepets.

Mènscula de balcó, probable rostre de jòquer

Com sigui que el Gran Hotel gaudia d'èxit creixent, l'empresari Josep Sabadell, que va ser alcalde la de la vila de Gràcia i tenia un xalet a l'Arrabassada, cercà capital i el va comprar l'any 1909 juntament amb diversos solars contigus per poder bastir un immens centre lúdic; el de més glamur de Barcelona, per igualar sinó superar als millors existents a Europa. Aviat trobà inversors francesos que hi aportaren 2.500.000 de pessetes; una barbaritat a l'època que mai foren recuperades. Finalment, el 19 de juliol de 1911 es va inaugurar el fastuós LA RABASSADA GRAN CASINO ATRACCIONS, amb projecte d'ampliació de l'arquitecte Andreu Audet, que combinava modernisme amb detalls d'estil neomudèjar al tancat exterior.

L'entrada principal estava flanquejada per una desmesurada reixa de forja amb dues taquilles a banda i banda. A peu de carrer, una galeria menava al saló-concert per la dreta, d'aquest en sortia una terrassa glorieta i un

passadís que donava a un ampli mirador. Pel costat esquerre de l'ingrés hi havia el casino pròpiament dit amb gran vestíbul i dues sales de joc. A sobre, en la planta superior es disposava d'un elegant menjador on s'hi constituí el Cercle d'Estrangers amb bar i restaurant per a ús exclusiu dels socis forans. Es completava amb un saló de ball i un agradós teatre amb capacitat per a 200 persones i al soterrani hi havia el celler i una sala de billar. Arreu amb bona calefacció central i l'al·licient d'un xef i d'una esplèndida orquestra de zíngars al restaurant, ambdós provinents de París.

Pel que fa a les atraccions, les més modernes del mercat, les predilectes eren l'enorme *Scenic Railway* una muntanya russa de 1290 m de recorregut, desnivells de fins 25 m i part del trajecte soterrat mitjançant tres túnels, el més llarg de 57 m i la refrescant *Water Chute* unes barquetes que lliscaven per un tobogan de 65 m amb el 20% de pendent fins a arribar a un estany de 1540 m². Entremig, en pavellons o envelats aïllats hom disposava de l'*Abbey Bowling* un joc de bitlles en camp de gespa, el *Cake Walk* una mena de joc de les cadires que es feia ballant en rollana i que en aturar-se al toc de xiulet, el premi era el pastís o laminadura que es tenia davant, la *Maison Hantée* o casa encantada, *Palais du Rire* els típics miralls convexos i còncaus que distorsionaven les imatges. A la nit, *Feu de Boules* la il·luminació general del recinte amb llums de Bengala i Focs Japonesos o d'artifici al tancament.

Giragonsa inferior Muntanya Russa, 1911

Al Casino, les ruletes resultaven el joc d'atzar més popular; la preferida era la Ruleta de Cavalls, petits enginys de llauna que simulaven una cursa de cavalls, seguida de la clàssica *Casino Roulette*. A voltes, apostar en desmesura provocava la ruïna del jugador i la conseqüent vergonya dels més pusil·lànimes; no hi ha constància de suïcidis, en contra de la coneguda llegenda d'una habitació dedicada a aquest efecte. Era coetani i competidor del Casino Internacional del Tibidabo.

Per acostar-se en transport públic, l'usual era prendre el tramvia, estrenat alhora, que sortia del carrer Craywinckel i finalitzava a peu de Casino o bé amb cotxe de l'empresa, que es prenia a l'estació superior del funicular

Banc al revolt de la Muntanya Russa

del Tibidabo. Les classes benestants que no disposaven d'auto, agafaven imponents vehicles de servei regular que sortien del Portal de l'Àngel.

Els problemes polítics i la il·legalització del joc del 1912 portaren d'immediat la clausura de les sales d'apostes i joc, no la resta que acabà fent fallida el 1913. L'empresari va morir en el 1914, llavors co-

Túnel en corba del recorregut vagonetes

Font de la Rabassada

mençà la davallada: el restaurant – hotel es clausura l'any 1930, durant el 1933 cessen les atraccions i les activitats inherents. Quan la guerra civil va ser destinat a caserna de carrabiners, essent finalment enderrocats el 1943.

Avui es poden contemplar parts de la façana de l'hotel i de la tanca a peu de carretera. Endinsant-nos entre els enderrocs trobarem en un extrem, fragments de la terrassa del Casino al costat d'escapes, jardineres, trossos del llac, casetes, murs, el celler i elements arquitectònics. De la muntanya russa pilarets de suport, el seient circular d'obra amb jardineria, túnels complets, l'estructura de la caseta de pujar a les vagonetes i la cotxera. De les construccions veurem el frontal amb relleu sota el mirador de l'accés primer i a l'altre extrem, tres significatives façanes i parts de l'hotel. El recorregut es pot acabar a l'acollidora Font de la Rabassada, situada al sud de la part baixa de les atraccions. És la representació de les muntanyes de Montserrat, d'expressió modernista amb dos brolladors amb bancada adossats al muret que manté el talús i un tercer sota el nivell de l'esplanada amb taula i bancs. Bona visita!

*Josep-Maria Llorens
octubre 2017*

Entitat associada a:

